

Les paraules que no he escrit

També sóc en algun racó de mi tot allò que hauria pogut ser i de moment no

Foto: Dia

Sóc els camins que he escollit, no els camins que he descartat. Ho afirma l'admirada Sònia Moll en un article esplèndid (<https://directa.cat/ni-nomo-ni-hosties>) . I després de llegir-lo i d'aplaudir, digueu-me contradictòria, assaio de definir-me des de la mancança. Des d'allò que no sóc.

Perquè sí, suposo que sóc bastant el que he triat ser i faig bastant el que he triat fer, i quina sort que tinc de poder escriure això. Però també sóc en algun racó de mi tot allò que hauria pogut ser i de moment no.

Sóc l'estudiant d'enginyeria de no-recordo-què que va quedar reduïda a la creueta de la segona opció, malgrat que havia fet ciències pures fins a COU. La futura neuròloga que no va estudiar medicina perquè es pensava que era hipocondríaca. Sóc els amics que no vaig fer a la facultat de periodisme perquè em vaig trobar compaginant la carrera amb una feina d'adulta en un diari.

Sóc la tesi que no vaig redactar perquè, havent acabat els cursos de doctorat, vaig decidir ser novel·la. Sóc els barris estrangers que no he trepitjat. Sóc les classes a la universitat que ja no imparteixo, ara que tindria coses per ensenyar. Sóc la segona filla que no he tingut.

Em costa descartar camins. Deixo portes entreobertes perquè no se sap mai, potser demà. M'entesto a veure el que no sóc o el que no faig com una possibilitat ni que sigui remota d'arribar a conjugar el ser o el fer. No m'havia pintat mai les ungles (com vols que em pinti les ungles, amb

aquests dits tan lletjos) i fa quatre setmanes que les duc de color blau (no és un esmalt qualsevol, és la força que em cal). Frego el mig segle però de tant en tant calculo seriosament, i més des que em van dir que la hipocondria no era jo, si tindria sentit posar-me a estudiar medicina.

I les paraules que encara no he escrit em defineixen del tot: m'ajuden com cap altra cosa a mantenir-me viva.